

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ται και φιλάρεσκη γυναίκα, μία γυναίκα που τιμοφρήθηκε σκληρά...

Τη λέγανε Λουίζα Ντέ Μικερύ. Ο ΚΟΜΗΣ.— Τήν γνωρίζετε ; Πώς ξέρετε τ' όνομά της ; Πέ- στες μου πού είνε ; Τήν βλέπετε ; Ζή ;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.— Ό Θεός την τιμώρησε άνωσ της άξιζε. Είνε τώρα μία παληόγραμη, ή όποία πουλάει λουλούδια στους δρόμους.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Είνε συνάδελφός σας ; Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.— (σκυθώντας κοντά του).— Τά μάτια της έ- χασαν την λάμψη τους και την όμορφιά τους, αλλά έχουν πάντα τό χρώμα τού άειθέριου. Ίάκωβε !..

Ο ΚΟΜΗΣ.— Λουίζα, είσαι σύ ! Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.— Είμ' έγω. Είδες πώς έγω γίνει, Ίάκωβε ; Είμαι ή γελοιογράφος της γυναίκας πού άγάπησες.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Είσαι ή ιερή της εικόνας, θαματομένη... Θεέ μου, πού φαίνεται ότι όνειρεθόμια !.. Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.— Καλά μ' έτιμώρησε ό Θεός. Είμαι πενήνια

πέντε έτών και φαίνομαι έβδομηνη. Τί δυστυχία ύπέφερα από τόν και- ρόποηγες να μέ δης ! Έγκατέλειψα έσένα πού μ' έλάτρευες, τού ή- σουν έστούς να μέ παντρευτής για ν' άκολουθήσω ένα τυροδουχία. Τί ύπέφερα μ' αυτόν ! Μήπως να έκαταλειπή τήν όμορφιά μου. Μέ πουλόσε, ακούθι ;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Φτωχή μου Λουίζα !.. Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.— Μέ λυπάσαι άκόμα ; Και όμως ήξερα ότταν σ' έγκατέλειπα, ότι φεύγοντας έσαιρνα μαζί μου τή ζωή σου, τήν καρδιά σου, όπι σε κατάστρεφα για πάντα. Μετόνο- ωσα γι' αυτό, αλλά πούν άγά. Μίσηρα τόν έαυτό μου. Και κατόντησα τώρα στα γεράματα, να πουλώ λουλούδια στους δρόμους...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Πώς δέν σε γνώρισα άμέσως, πόλεις ήσθες, Λουίζα ; Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.— Έγινα τόσο ά- γνωστή.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Κι' έγώ άλλαξα τό- σο ! Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.— Έγώ ξέρετε να σε άναγνωρίσω άμέσως, Πάως άλλος είνε τόσο καλός στόν κόσμο όσός έσύ, Ίάκωβε ;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Καίμηνι μου Λουί- ζα !.. Άγάτι μου !.. Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.— Ίάκωβε, σ' ού κατάστρεφα όλη σου τή ζωή. Δέν μέ μι- σείς ;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Υπόφερες πολύ και σ' συγχωρώ. (Μπαίνει ό ύπηρέτης). Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Κύριε, τού δείτνω είνε έτοιμο.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Καλά, Πέτρο. Μπο- ρείς να μάς σερβίρης. (Ό ύπηρέτης φεύγει). Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.— Ίάκωβε, άφρόσ μέ να φύγω.

Ο ΚΟΜΗΣ.— (άγκυλιάζοντάς την).— Δέν θά φύγης ποτέ πειά. Έλα να καθήσουμε στό τραπέζι. Θά παντρευτούμε σέ λίγες μέρες. Κάλιο άγά, παρή ποτέ.

(Η άνθοπώλις κλαιόντας από συγκίνηση κάθεται στό τραπέ- ζι, πλάι στόν κόμητα. Συγχρόνως μπαίνει κι' ό ύπηρέτης και θέ- λει να σερβίρη πρώτα στόν κόμητα του). Ο ΚΟΜΗΣ.— Όχι, όχι. Πέτρο. Σερβίρισε πρώτα τήν κυρία.

Άλθθεια, Πέτρο, δέν σου τό είχα πει. Ήμουν παντρεμένος. Άλλά ή γυναίκα μου μέ είχε εγκαταλείψει για τόν καιρό μου χαρακτήρα. Άναγκάστηκε να γίνη άνθοπώλις. Κι' ό Θεός μου τήν ξανάστειλε άπόψε. Μέ συγχωρεί, θέλει να μείνη μαζί μου. Και τώρα πρέπει να τήν περιποιάσαι πολύ κι' οι δυό μας, για να ξεθάση όλα όσα ύπόφερες... Έννοείς ;...

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Τό μυαλό της γυναίκας μοιάζει με άνεμόμυλο πού είνε στην κορ- φή ενός βουνού και πού τόν γυρίζει όλοένα ό άέρας.

Λ Ε Ρ Ο Υ Ν Τ Ω ρ. — Μή ζητάτε από τόν πρώτον έρωτα να κρατηθή πιστικός. Έ- χει τόσο χαρά, πού είνε ανάγκη να ξεπάση, γιατί άλλωθώς θά σ'ε πιξή.

Δ Ο Υ Μ Α Σ. — Ό έρωτας είνε ό βασιλιάς τών νέων και ό τύραννος τών γε- ρόντων. Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς Ι Β'.

— Μην άπατείς από τους άλλους παρά λι- γότερα άπ' όσα θάκανες έσύ για χάρι τους. Κ ο υ ν τ ο ρ σ ε

— Τά πλούτη κάνουν τή γυναίκα άλαστονή, ή όμορφιά ήτοπη κι' ή άσχημία μισητή. Β ο λ τ α ι ρ ο ς

"Όταν έξλεισε, τό βράδι, ή βιτρίνα τών δώρων της Πρωτοχρονιά- σης, πίσω από τό σκοτεινά της κρυστάλλια, έγινε μία τρενή συνομιλία.

Άρχηγός της συνομισίας ήτανε μία μεγάλη κούκλια, με ξανθά μαλλιά, με γαλανιά μάτια, γεμάτα κλωστούνια και με κατακόκκινα μά- γουλα, πού καθώς μιλούσε στό λάο τών άλλων παιγνιδιών, κοκκίζαν όλοένα περισσότερο άπ' τό θυμό της.

Η μεγάλη κούκλια άρχισε να μιλά ήτσι :

— Σύντροφοι ! Μην ξεγνάτε, πός αήιοιο ξεμερώνει Πρωτοχρονιά και πός όλοι μας έπρεπε να βρωσκιάσουμε αυτή τή στιγμή κοντά στους μικρούς μας φίλους και να διασκεδάσουμε μαζί τους. Και όμως αυτός ό τύραννος ό έπιρσοός μας έχει άκόμα κλεισμένες, τέτοια ήμέρα πού είνε, μέσα στη σκοτεινή αυτή φυλάκη, Έλιξω, πός κανείς άπό σ'ε δέν θ' άνεχθή τήν καταπότη αυτή τής έλευθερίας μας και ότι όλοι θά συμφωνήσετε να δρατετεύουμε άπ' τή φυλάκη και να πάμε να συναντήσουμε τους μικρούς μας φίλους.

— Μάλιστα ! Μάλιστα ! Να δρατετεύουμε !... φώναξε μ' ένα στό- μιο όλος ό λάος τής βιτρίνας.

— Έγώ θά πάω — έλεε ή μεγάλη κούκλια — σ' ένα φτωχό, ξεπόλιτο κορι- τσάκι, πού είχε σταματήσει τό πρωί στό πεζοδρόμιο και δέν ξεκολούσε τά μάτια του απόάνο μου. Η μητέρα του όμως, πού ήταν βιαστική ή πάη να ξενοδου- λέψη, τόπασε απότομα άπ' τό χέρι, τό μάλωσε και τό τράδηξε μακριά, ένθ' έ- κείνο έβλαψε άταρηγόρητα και, από καιρό σέ καιρό, γύριζε τό κεφάλια του και με νότταζε γλυκά σ'ε να μέ άποχα- ρετώσε. Σ' αυτό τό κοριτσάκι θά πάω έγώ να τό παρηγορήσω.

— Έγώ θά πάω σ' ένα φτωχό άγο- ράκι, πού είχε ξεκαρδισθή τό απόγεμα στα γέλια, βλέποντας τή παράξενη φρο- σιά μου... έλεε ένας Πιερότος. — Πάρε μου αυτόν τόν όραιο Πιερό- τό, πατέρα...», έλεε μία στιγμή σ' έναν εργατικό άνθηατό, πού τό κρατού- σε άπ' τό χέρι. Μα έκείνος τού έλεε με πόνο : — Πάμε, παιδί μου. Αύτα είνε άκριβά παιγνίδια. Δέν είνε για μέ...». Και τό τράδηξε μακριά. Καθώς έφευγε ό μικρός μου φίλος, μουφίξε μία τε- λευταία ματιά και μου έλεε : — Πότε θά ρθής να μέ βοής, καλέ μου Πιερό- το ; Τό πιάκι μας είνε σ' ένα ύπόγειο, κάτω άπ' τήν Άκρόπολι, και ή μαμά, πού είνε πολύ καλή, θά σου δώση γλυκά. Άκούθι, καλέ μου Πιερότο ; Θά σέ πεμ- νίω...». Λοιπόν έγώ θά πάω στό μι- κρό μου φιό. Όπου και να είνε θά τόν βοή.

Ό περιόφιμος Γερμανός συνθέτης Μπάχ

Ένας σιδηρόδρομος, με πολλά βαγόνια, πού έκανε τό γύρο τής βιτρίνας, σάν άκονε τή συνομιλία, σφύριζε δυνατά και έλεε :

— Συμφωνία κι' έγώ. Να δρατετεύουμε. Έγώ θά πάω γρασμη ή και όλοταχώς σέ τρία φτωχά άδερφάκια, με τό όποια γνωρίστηκα έδω και μία ώρα. Τα άκονα να λένε μπροστά στη βιτρίνα, πώς αν είχαν ένα σιδηρόδρομο, σάν έμένα, δέν θά ήθελαν τίποτε άλλο στόν κόσμο. Και θά παίζανε με μένα, τα τρία μουζι, όλη τήν ήμέρα. Θά πάω λοι- πόν όλοταχώς να τό συναντήσω.

Όλα τα παιγνίδια τής βιτρίνας, ζωα, καρναγιοξήδες, αυτοκίνητα, σπόφους, τόπια, συμφωνίσταν να τό σκάσουν από τή βιτρίνα και να πάνε καθένα να βοή τό μικρό του φιό ή τή μικρή του φιλενάδα, πού είχε γνωρίσει τήν ήμέρα έκείνη άπο μέσα άπ' τό μεγάλο κρυστάλλιο τής βιτρίνας.

Σε λίγο ή βιτρίνα άδειασε. Και σέ λίγο άκόμα όλα τα φτωχά παιδάκια, πού κοιμόντησαν σ' άχρενία στρωματάκια τους, δέχτηκαν, στό όνειρο τους, τα όφωια πλούσια δώρα τους και παίζανε ός τό πρωί.

Τό πρωί τής Πρωτοχρονιάς, όλα τα φτωχά παιδάκια έύπησαν με γέλια και χαρές. Και οι μανούλιές τους, πού τάβλεπαν τόσο ελχραστή- μένα, δέν ήξεραν πού ν' αποδώσουν τήν εύτυχία τους.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Μία γυναίκα όφωια θά σέ προδοθή. — Μία γυναίκα άσχημη δέν θά σέ ήρέση. — Μία γυναίκα πλοισία θά σέ κυβερνά. — Μία γυναίκα φτωχή θά σέ καταστρέψη.

